

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžso/18/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200053
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2011200053.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci žalobcu: I. H. bytom H., proti žalovanej Sociálnej poisťovni Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 39549/2010-BA zo dňa 20.12.2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. januára 2013, č. k. 14S/10/2011-41, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24. januára 2013, č. k. 14S/10/2011-41, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 24. januára 2013, č. k. 14S/10/2011-41, zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal o preskúmanie rozhodnutia žalovanej z 20. decembra 2010 číslo 39549/2010-BA vo veci poistného. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Preskúmaným rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Senica zo 17. augusta 2010, číslo 700-0710624710-GC04/10, ktorým žalobcovi uložila povinnosť zaplatiť za obdobie január 2010 až jún 2010 dlžné poistné na nemocenskom poistení v sume 84 €, príspevok na starobné dôchodkové sporenie v sume 345 €, poistné na invalidné poistenie v sume 114,60 € a poistné do rezervného fondu solidarity v sume 37,80 €, celkovo v sume 581,40 €.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca ako samostatne zárobkovo činná osoba (ďalej len „SZČO“) bol povinný platiť poistné a príspevky (ďalej len „poistné“) za mesiace január 2010 až jún 2010, ktoré však v uvedenom období neodvádzal. V konaní bolo preukázané, že žalobca v rozhodujúcom období bol SZČO na základe živnostenského listu a rozhodujúcim obdobím pre výpočet poistného bol podľa § 138 ods.9 zákona o sociálnom poistení rok 2008 v ktorom bol jeho príjem (14 9914 Sk) vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods.9 zákona. Nebolo sporné, že žalobca v období od januára 2010 do júna 2010 poistné nezaplatil. Žalobca v konaní vzniesol len jednu námietku, že

zaplacením dlžného poistného by došlo k zásahu do jeho ľudskej dôstojnosti v rozpore s článkom 19 Ústavy Slovenskej republiky, keďže jeho mesačný príjem v danom období by zaplacením požadovanej sumy nedosiahol ani životné minimum. Krajský súd túto námietku neakceptoval z dôvodu, že zákon o sociálnom poistení jasne a zrozumiteľne špecifikuje, kto je považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu a aké povinnosti tejto osobe vyplývajú vo vzťahu k plateniu poistného. Žalobca sám uviedol, že v roku 2010 mal pravidelný mesačný príjem 1 067,95 €. Vzhľadom na celkovú sumu predpísaného poistného žalobca mohol požiadať o jeho splatenie v splátkach. príjem nedosiahol ani životné minimum neakceptoval, nakoľko platenie poistného na sociálne poistenie je základnou povinnosťou osoby, ktorá má z tejto činnosti príjem. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP .

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal v odôvodnení nesprávne uvedený mesačný príjem vo výške 1 067,95 €, lebo uvedenú sumu dosiahol v roku 2010 do konca júna 2010, takže ak by zaplatil dlžnú sumu 581,40 €, zostalo by mu zo zárobku iba 486,55 € na jeden mesiac 81,09 €. V rozhodujúcom období pre určenie poistného bol síce považovaný za SZČO, ale na základe živnostenského listu, nie koncesnej listiny), ktorú zrušil už v roku 2004. Okrem toho namietal tú skutočnosť, ktorú si krajský súd nevšimol, že rozhodnutie pobočky bolo vydané na SZČO I. teda na osobu, ktorá na tejto adrese nikdy neexistovala. Poukázal na to, že ako SZČO nemal on, ani členovia jeho rodiny žiadnu možnosť poberania sociálnych dávok. Uviedol, že životné minimum v tom období na jeden mesiac bolo pre jednu osobu 185,38 €, pričom príjem jeho štvorčlennej rodiny s 2 nezaopatrenými deťmi (okrem rodinných prídavkov) v roku 2010 predstavoval sumu 177,99 € a nie 1 067,95 € ako uvádzal krajský súd. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu uzná za dôvodnú a rozhodne, že nie je povinný uhradiť poistné sociálnej poisťovni vo výške 581,40 €.

Žalovaná žiadala napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 250s OSP) bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 OSP). V konaní podľa piatej časti OSP súd preskúma zákonnosť konkrétneho rozhodnutia proti ktorému smeruje žaloba alebo opravný prostriedok (vo veci dôchodkového zabezpečenia). Predmet súdneho konania je teda vymedzený tým, čo bolo predmetom žaloby alebo opravného prostriedku. Inými nárokmi než tými, ktoré boli predmetom rozhodnutia správneho orgánu napadnutého žalobou resp. opravným prostriedkom sa súd nemôže zaoberať.

Zo spisov vyplýva, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia z 20. decembra 2010 číslo 39549/2010-BA, ktorým žalovaná potvrdila rozhodnutie pobočky v časti predpísania poistného v celkovej výške 581,40 €.

Rozhodnutie žalovanej bolo vydané voči žalobcovi so správne uvedenou adresou jeho pobytu, preto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku ohľadom adresy povinnej osoby.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že koncesnú listinu „zrušil“ už v roku 2004 a bol samostatne zárobkovo činný len na základe živnosti.

Pre posúdenie povinnosti platiť poistné nie je podstatné, či žalobca vykonával samostatnú zárobkovú činnosť na základe živnostenského listu alebo koncesnej listiny. Rozhodujúce bolo, že v období január až jún 2010 bol SZČO, ktorú skutočnosť žalobca ani nepopieral.

Nebolo sporné, že v rozhodnom kalendárnom roku 2008 žalobca dosiahol príjem zo živnosti vo výške 149 914 Sk. Na tom základe mu podľa § 21 ods.1 zákona č.461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov vzniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie v období od 1. júla 2009 do 30. júna 2010 a preto bol povinný platiť poistné aj za obdobie od 1. januára 2010 do 30. júna 2010.

Nebolo teda sporné, že žalobcovi trvalo povinné nemocenské a dôchodkové poistenie v období od 1. januára 2010 do 30. júna 2010 a že v tomto období samostatnú zárobkovú činnosť aj vykonával, i keď s nízkym príjmom.

Účelom podnikania je však dosiahnutie zisku a získanie dostatočných prostriedkov na zabezpečenie potrieb podnikateľa (živnostníka) a jeho rodiny. Žalobca netvrdil, že by v rozhodnom období január až jún 2010 oznámil živnostenskému úradu ukončenie podnikania podľa § 57 ods.1 písm. g) zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon), v dôsledku čoho by mu živnostenské oprávnenie zaniklo. Taktiež netvrdil, že by živnostenský úrad požiadal v danom období o pozastavenie prevádzkovania živnosti (§ 57 ods.4 Živnostenského zákona). Sám teda nevyužil zákonné možnosti na to, aby ho na účely zákona o sociálnom poistení v období od 1. januára 2010 do 30. júna 2010 už nebolo možné považovať za SZČO (§ 5 písm. b/ zák.č.461/2003 Z.z. v znení platnom do 31. decembra 2010), v dôsledku čoho by zanikla jeho účasť na poistení a teda zanikla by aj jeho povinnosť platiť poistné.

Žalobca napokon netvrdil ani to, že by boli splnené podmienky na vylúčenie jeho povinnosti platiť poistné podľa § 140 ods.1,3 zákona č.461/2003 Z.z.

Čo sa týka námietky žalobcu, že predpísaním poistného nie sú zachované základné ľudské práva a slobody v zmysle čl.19 Ústavy Slovenskej republiky, túto jeho námietku odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené nepovažoval za relevantnú.

Z vyššie uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za súladné so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods.3 v spojení s § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo žalobca v tomto konaní nebol úspešný (§ 224 ods.12 v spojení s § 250k ods.1 O.s.p.)

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.